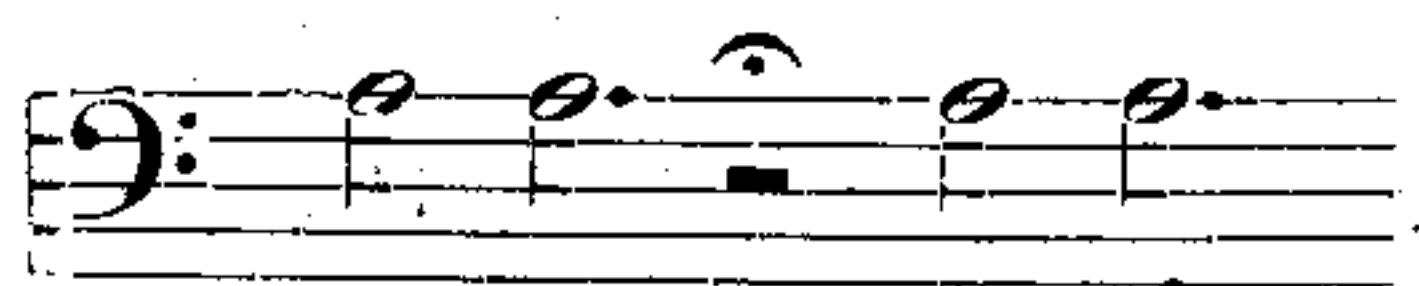
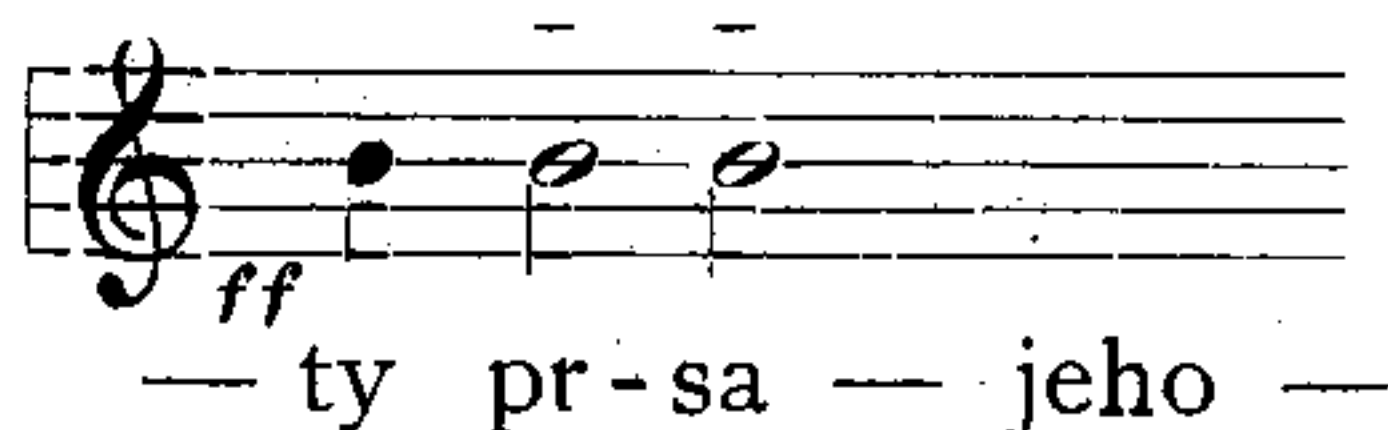

Otec, jemůž zavraždili syna, vykládá:

O-kna! O-kna! — křičí podomní sklenář.

Vy - vy - vy - samým rozčilením ze sebe horlivě vyráží muž.

Za-ho-díš ten ka-meň — hádající se kluk.

Obzvláště usilovná snaha po zřetelnosti t. j. po jasnosti barvy tonů, používá sploštělého rovného nápěvku. Netřeba dlouze objasňovati zakončující vlnu nápěvnou; když třeba ustati v mluvě neb ve zpěvu a napjetí hlasívek tudiž okamžitě popouští, sklesne i vlna nápěvná. Vysvětluje se tím nápěvné zakončení celé písně i článků osamocených.

Nápěv lidové písně jest měnlivý; kolísá při ustalování v intervalech podobného účinu.

Jestliže malé, průzračné, přehledné nápěvky velmi snadno se ustálí, tož při rozsáhlejších písních, které dědí se v lidu toliko poslechnutím, nemůže býti a není vždy a u všech písní tvrdé ustálenosti nápěvu.

Nápěv oživuje a přeměňuje se stále na méně význačných místech. Tu prý se jinak píseň „zanášá“ a tu zas jinak.

Proto jest tolik variantů písňových tak důležitých ve tříbení písně.

Obzvláště písně a zpěvy, jimž hude jen vítr orchestrovým průvodem — se všemi těmi živými hlásky korun stromů a spleteného křibí, osiřelých strnisk a šťavnatých travníků — po těch rozsáhlých stráních, na nichž usedly si celé dědinky se vším plným životem svým, obzvláště tyto písně, ku kterým neprosí se gajdošek, ani nevleče cymbál, aniž hudec jejich hlasů oplétává — tyto písně boží přírody těžko se utvrzují do neměnlivých intervallů.

Píseň lidová jest jako krásná řeč závislá na místě, kde se zpívá, na času, kdy se zpívá, na ději a náladě, ze které se zpívá. Změní se v nápěvu a sčasovkách, když se tyto okolnosti změni.

Není mezi lidem zpěváků, kteří by písní, t. j. lidským srdcem a rozumem, zahrávali v nepravý čas. Proto mnohé písně jen málo kdy do roka se ozvou.